

Richtlijn palliatieve sedatie slecht gevolgd door ziekenhuizen

De protocollen palliatieve sedatie die Nederlandse ziekenhuizen hanteren, voldoen niet altijd aan de richtlijn van KNMG. Dat blijkt uit onderzoek dat de artsenkoepel afgelopen jaar uitvoerde in samenwerking met het Integraal Kanker Centrum Nederland (IKNL). Vooral bij het vastleggen van afspraken tussen zorgverleners over bereikbaarheid en overdracht scoren de ziekenhuizen slecht.

In 2005 stelde de KNMG een richtlijn op waarin de indicatie en werkwijze rond palliatieve sedatie wordt beschreven. Een jaar na de herziening van de richtlijn in 2009 onderzochten de KNMG en het IKNL in hoeverre de protocollen van ziekenhuizen daarbij aansluiten. Van de 96 aangeschreven ziekenhuizen reageerden er 66.

Uit de onderzoeksresultaten blijkt onder meer dat de ziekenhuisprotocollen in lang niet alle gevallen adviseren om bij onvoldoende expertise of twijfel over de indicatiestelling de juiste deskundigen te consulteren. Dat advies blijkt in 77 procent van de protocollen te zijn opgenomen.

Ook met betrekking tot de uitvoering wijken de protocollen van ziekenhuizen nogal eens af van de richtlijn. Ruim 90 procent noemt het in de richtlijn aanbevolen midazolam (Dormicum) als het middel van eerste keuze bij palliatieve sedatie. Ruim een kwart van de protocollen hanteert echter een afwijkend medicatieschema en/of dosering.

Op het gebied van de multidisciplinaire samenwerking sloten de protocollen van ziekenhuizen het slechtste aan bij de richtlijn. In ruim 10 procent van de protocollen is niet opgenomen dat de besluitvorming ten aanzien van het starten van palliatieve sedatie beschreven dient te worden in het patiëntendossier. In bijna een kwart van de protocollen is niets beschreven over het meten van het effect van de palliatieve sedatie. Ook staat in een kwart van de protocollen niets beschreven over de afspraken die de diverse zorgverleners moeten maken over de verzorging van een stervende patiënt.

De onderzoekers waarschuwen vooral voor de gebrekkige protocollering rond bereikbaarheid van en overdracht tussen de verschillende zorgverleners. In ruim de helft van de protocollen zijn daarover geen afspraken vastgelegd. De onderzoekers maken zich hierover zorgen.

Bron: Medisch Contact
Juni 2011